

Anmeldelse:

Check It Out

Af Flemming Røgilds

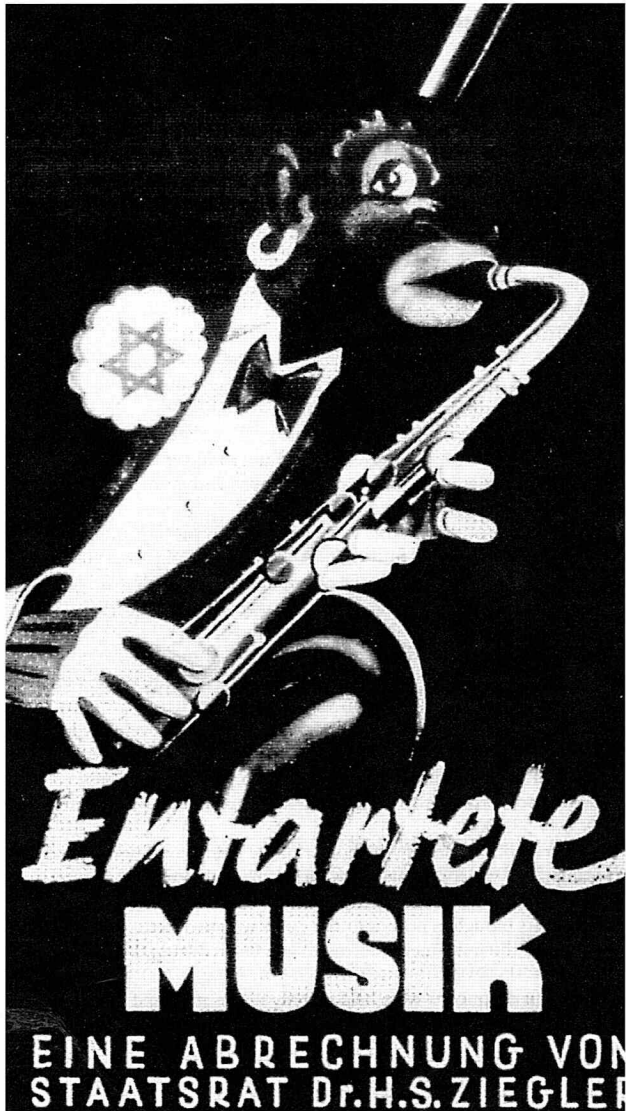

INDEX ON CENSORSHIP NR. 6.
The Book of Banned Music.
Nieman Foundation, Havard University.

Da jeg i 1981 boede et par måneder i London, havde jeg mit domicil i et tomt hus i Hackney i den nordøstlige del af London.

Jeg havde fået mig en madras, et mindre skrivebord, adgang til køkken og toilet og fri adgang til at bruge værtens kassettebånd og plader. Så samtidig med at jeg foretog commandoraid ud i byen og blandt andet overværede det tidligere *Joy Divisions* alias *New Orders* første koncert i Heaven, en klub under Charing Cross Station, efter at deres tidligere forsanger Ian Curtis havde taget sit eget liv, lyttede jeg til den sidste nye med *Eurhythmics*, selv om jeg aldrig har været vild med netop den gruppe, til forskellige plader med sådanne rootsreggaestjerner som Burning Spear og Prince Fari og til nogle af de kassettebånd, værten havde efterladt. Et af dem var med en mig totalt ukendt amerikansk punkgruppe, der hed noget så obskurt som *Dead Kennedys*.

Jeg kom efterhånden til at holde af deres hit "Holiday in Cambodia", og nu sidder jeg tyve år efter og mindes denne tid med glæde, mens jeg bladrer i et gammelt nummer af det engelske tidsskrift *Index on Censorship*, fordi den tidligere forsanger i *Dead Kennedys*, Jello Biafra, har fået optrykt en af sine sange, "Ban Everything", i dette nummer, der handler om noget så overraskende som musikkens censur. Det er faktisk først for nylig, at jeg er blevet gjort opmærksom på, at der historisk har foregået, og den dag i dag stadig foregår en omfattende censurering af forskellige musikalske udtryksformer og dermed også af komponisterne og udøverne. Så hvis man vil blive klogere på, hvordan musikken er blevet gjort til genstand for en sådan censur, er der en guldgrube af informationer at hente i dette nummer om censureringen af den mauritianske sangerinde Malouma Mint Maideh, der blandt andet har begået den forbrydelse at for-

Musik er politisk farligt.
Især hvis det er "negermusik"
og ørerne sidder på en arier.
Ill. fra "Index on Censorship" 6/98.

ny den traditionelle mauritanske sangform, griots, ved at mixe den med mere vestlige musikformer og ved at bruge denne til at kritisere de politiske forhold i Mauritien; om islamisternes drab på Lounès Matoub, en algiersk sanger med en berbisk baggrund, i 1998, fordi han i sin musik og tekster har forholdt sig alt for kritisk til dem og den nu verdensberømte råsanger Cheb Khaleds tvungne eksil i Paris; om den afdøde nigerianske musiker Fela Kuti's utallige arrestationer, fordi han stadigvæk troede på det panafrikanske budskab om, at alle afrikanere bør befri sig selv fra det mentale slaveri, kolonialismen stadigvæk udøver over dem; om censureringen af teksterne hos sådanne musikere som den hvide zulu, Johny Clegg, og den sorte protestsanger Mzwakhe Mbuli i Sydafrika, før apartheidstyret for alvor modtog sin dødsdom i begyndelsen af 90'erne, til en beskrivelse af de musikformer, der under etiketten hadmusik eller *white noise* bruges til at rekruttere nye medlemmer til den voksende nynazistiske bevægelse i flere europæiske lande. Drabet på den chilenske folkesanger Victor Jara, da Pinochet i 70'erne overtog magten ved et militærkup i det nu demokratiske Chile; nazisternes forbud mod entartete musik i 30'ernes Tyskland og det alt for nutidige afghanske Talibanstyres forbud mod enhver form for musik udover de ceremonielle, religiøse sange er naturligvis også nævnt. Så det er i sandhed lidt af et pionerarbejde, redaktørerne af dette nummer af *Index on Censorship* har foretaget. For at det ikke skal være løgn er det den herboende svenske journalist Marie Korpe og Ole Reitov, den danske ditto, der står bag. De organiserede i 1998 *Den første Verdenskonference om Musik og Censur* her i København og har nu dannet organisationen *Freemuse*, der er en uafhængig organisation, hvis formål er at bekæmpe musikcensur for derigennem at sikre musikeres og komponisters ytringsfrihed.

Freemuse forsvarer ikke musikalske opfordringer til krig og racehad, da den tager sit udgangspunkt i Menneskerettighedserklæringen, men ser det derimod som sit hovedformål at fremme musikken som det medium, der især er brugbart, når man både vil udtrykke følelser og samtidig vil gøre det på en sådan måde, at de bliver til en del af fremtidens historieskrivning. Så gør dig selv en tjeneste og tjek *Index on Censorship* Nr. 6, 1998 og www.freemuse.org